

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/43/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2715206464
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2715206464.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: Československá obchodná banka, a.s., Žižkova 11, Bratislava, IČO: 36 854 140, zastúpenej: HMG LEGAL, s.r.o., Červeňova 14, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 885 459, proti žalovanému: O. A., nar. XX. A. XXXX, trvalý pobyt L. A. č. XXXX/XX, A., o 18.823,96 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 26. novembra 2018 č. k. 3C/208/2015-94, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (o výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník). Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 132, § 215 ods. 1, § 217 ods. 1 veta prvá CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil, že žalobkyňa sa domáhala nárokov zo zmluvy o úvere, ktorú súd prvej inštancie označil za platne uzavretú (1. marca 2012). Tvrdila, že žalovanému poskytla finančné prostriedky do výšky 34.000 eur, ktoré jej boli vrátené vo výške 2.395,99 eur (za obdobie od 26. júna 2013 do 25. júla 2013). Žalovaný tvrdil vrátenie finančných prostriedkov približne vo výške 5.000 eur, avšak dôkazy k svojmu tvrdeniu nepredložil. Istina podľa tvrdení žalobkyne predstavovala ku dňu 10. októbra 2014 rozdiel medzi nezaplatenou istinou ku dňu zosplatnenia (25. júla 2013) a prijatými úhradami odo dňa zosplatnenia úveru do pripísania na úverový účet (33.377,59 eur). Výťažok z dražby 23.786,24 eur (ku dňu 10. októbra 2014) započítala na istinu dlžnej pohľadávky, v dôsledku čoho dlh žalovaného predstavoval 9.591,35 eur (33.377,59 eur - 23.786,24 eur). Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa opakovane nedoplnila skutkové tvrdenia tak, aby z nich bolo zrejme koľko žalovaný z požičaných peňazí žalobkyni skutočne vrátil. Pokiaľ sama žalobkyňa uviedla, že prijala od žalovaného sumu 2.395,99 eur, 30,14 eur a 23.786,24 eur, je zrejme, že žalovaný vrátil z požičanej sumy 34.000 eur sumu 26.212,37 eur, v dôsledku čoho do tejto výšky záväzok žalovaného mohol zaniknúť (do 9. septembra 2015). Na nevrátených finančných prostriedkoch preto nemohol vzniknúť dlh v žalovanej výške 9.591,35 eur (suma nezodpovedá rozdielu poskytnutých a vrátených peňažných prostriedkov). Žalobkyňa neuviedla, ktorým dňom považuje úrok z omeškania v zmysle zmluvného dojednania za splatný, v poslednom podaní iba príkladmo uvádzala výpočet ním uvádzaného času omeškania žalovaného. Napriek výzve súdu žalobkyňa nedoplnila svoje skutkové tvrdenia a nepredložila na ich preukázanie dôkazy, z ktorých by nároky žalobkyne vyplývali. Odkaz na špecifikáciu a výpis z účtu žalovaného nie je spôsobilý nahradiť opis rozhodujúcich skutočností. Súd prvej inštancie v závere konštatoval, že žalobkyňa ani na základe výziev súdu neuniesla dôkazné bremeno, keď nedoplnila žalobu o opísanie rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa výšky uplatnenej pohľadávky, jej špecifikácie a dátum omeškania s plnením peňažného dlhu tak, aby bolo možné rozhodnúť (čo je podľa hmotného práva dôvodné priznať žalobkyni). Pri vyhodnotení poskytnutého úveru zo skutkových tvrdení žalobkyne nemal súd prvej inštancie za preukázané, v akej výške bol

úver skutočne splatený (bez úrokov, úroku z omeškania, či poplatkov). Nesplnenie povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, odôvodňuje zamietnutie žaloby. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, v zmysle ktorých ustanovení vznikol žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobkyni. O výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zrušenie v vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom došlo na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala svojich nárokov zo zmluvy o úvere zo dňa 1. marca 2012, uzavretej medzi stranami konania, na základe ktorej poskytla žalovanému úver vo výške 34.000 eur za účelom kúpy nehnuteľnosti. Na zabezpečenie návratnosti poskytnutých finančných prostriedkov bola dňa 1. marca 2012 uzatvorená aj zmluva o zriadení záložného práva. Z dôvodu porušenia zmluvných povinností žalovaným, žalobkyňa vyhlásila predčasnú splatnosť úveru ku dňu 25. júla 2013. Následne došlo k výkonu záložného práva (dražbou). Na uspokojenie pohľadávky žalobkyně bola poskytnutá suma 23.786,24 eur, ktorá bola žalobkyňou započítaná na istinu pohľadávky. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vôbec neprihliadol na tvrdenia žalobkyně a na skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Na základe jeho výzvy žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 8. januára 2018 kvalifikovane, jasne a podrobným spôsobom ozrejnila podstatné a rozhodné skutočnosti, preto nie je možné sa stotožniť s názorom súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti tvrdenia. Žalobkyňa sa snažila ozrejmiť a vysvetliť skutočnosti tvrdené v žalobe, napríklad v akej výške zostala pohľadávka žalobkyně po pripísaní peňažných prostriedkov predstavujúcich výťažok z dražby, s členením na istinu, úroky z úveru, úroky z omeškania a poplatky. Bolo tiež uvedené ako žalobkyňa započítala výťažok z dražby (v celom rozsahu len na istinu dlžnej pohľadávky). Nie je preto zrejmé prečo sa súd prvej inštancie neoboznámil so všetkými tvrdeniami žalobkyně, uvedenými najmä v jej vyjadrení. Nedôvodnosť žaloby v celom rozsahu nevyplýva ani zo skutočností, ktoré súd prvej inštancie uvádza v odôvodnení svojho rozhodnutia. Konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o platne uzatvorenej zmluve o úvere medzi stranami konania, medzi ktorými nebolo sporné poskytnutie finančných prostriedkov žalobkyňou žalovanému vo výške 34.000 eur. Nebolo preto namieste žalobu zamietnuť v celom rozsahu pre neunesenie dôkazného bremena. Žalovaný potvrdil nespĺcanie poskytnutého úveru v zmysle zmluvných dojednaní. Uviedol domnienku o úhrade sumy vo výške 5.000 eur avšak, tak ako to konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, nepredložil o tom žiadne dôkazy. Žalobkyňa pritom tvrdila koľko žalovaný reálne uhradil a na preukázanie svojich tvrdení predložila dôkaz výpis z úverového účtu žalovaného. Žalovaný výslovne nepoprel uplatňovanú pohľadávku žalobcu, čo do časti úrokov, úrokov z omeškania a poplatkov, preto nie je zrejmé, z akého dôvodu neboli považované tvrdenia žalobkyně za nesporné. Žalobkyňa poukázala na ustanovenia § 151 ods. 1, 2 CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé akým spôsobom sa súd prvej inštancie vysporiadal so skutočnosťou, že žalovaný výslovne nepoprel tvrdenia žalobkyně o výške uplatňovaných úrokov z úveru, úrokov z omeškania a poplatkoch. Tvrdenie žalovaného o ním domnelej predstave úhrad dlžnej pohľadávky 5.000 eur je nutné považovať za nekvalifikované popretie tvrdení žalobkyně. Podľa odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/381/2017 súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu procesným postupom podľa Civilného sporového poriadku, pričom ustanovenie § 151 ods. 1 CSP je potrebné aplikovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú iba ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania v zmysle § 296 CSP. Skutočnosti, ktoré zistil súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania a ktoré zahrnul do odôvodnenia rozhodnutia, nie sú v súlade s jeho rozhodnutím o zamietnutí žaloby v celom rozsahu. Žalobkyňa uviedla tvrdenia o tom, že suma 2.395,99 eur (uhradená žalovaným do času predčasného zosplatenia úveru) bola započítaná nielen na istinu pohľadávky (592,27 eur), ale aj na úroky z úveru (1.131,90 eur), úroky z omeškania (10,22 eur) a na poplatky (661,60 eur), nie je zrejmé z akého dôvodu súd prvej inštancie započítal žalovaný uhradenú sumu len na istinu dlžnej pohľadávky. Ak by pri výpočte dlžnej sumy súd prvej inštancie postupoval podľa tvrdení žalobkyně, dospel by k záveru o dlžnej sume 9.591,35 eur. Žalobkyni mal potom v zmysle svojich skutkových a právnych záverov súd prvej inštancie priznať aspoň tú časť istiny, k výpočtu ktorej dospel svojím postupom. Ak sa súd svojou činnosťou nevie dopátrať k výpočtu istiny vo výške uplatňovanej žalobou, nemôže zamietnuť nárok v celom rozsahu (keď vykonaným dokazovaním dospel k určitej výške istiny dlžnej pohľadávky). Žalobkyňa na výzvu súdu príkladmo

ozrejmla akým spôsobom vypočítala výšku úrokov z úveru a výšku úrokov z omeškania, z akých súm boli úroky vypočítavané a za aké obdobie. Žalobkyňa vo vyjadrení uviedla, že dátumy a výšky jednotlivých úhrad žalovaným sú zrejme z výpisu z úverovaného účtu, označeného kódom transakcie. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/248/2017 súd prvej inštancie sa neoboznámil so žalobkyňou predloženými listinnými dôkazmi, ani v dôvodoch sa s nimi nevysporiadal, hoci z výpisu z úverového účtu mohol preukázateľne zistiť kedy a koľko finančných prostriedkov žalovaný čerpal, ako aj koľko žalobkyňa uhradil. Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 9Co/76/2018 uviedol, že nie je možné konštatovať, že by žalobkyňa požiadavku súdu ignorovala. Ak mal súd prvej inštancie za to, že zaslané podklady sú nepostačujúce k posúdeniu dôvodnosti nároku, nič mu nebránilo svoju požiadavku sformulovať jednoznačne, konkrétne a v úplnosti tak, aby žalujúca strana mohla zareagovať spôsobom a formou pre súd postačujúcou. Hodnotenie vykonaných dôkazov nevyplýva ani z odôvodnenia napádaného rozsudku. Nie je zrejme, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a vzhľadom na rozsiahle a dodatočné tvrdenia žalobkyne, je nepredstaviteľné, aby nebola preukázaná žiadna zo žalobkyňou tvrdených skutočností. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré nezodpovedá zákonným požiadavkám, má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov a súčasne predstavuje nesprávny procesný postup súdu, ktorým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5. V posudzovanej veci súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa napriek opakovaným výzvam súdu neuniesla dôkazné bremeno, keďže nedoplnila žalobu o opis rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa výšky uplatňovanej pohľadávky, jej špecifikácie a dátumu omeškania s plnením peňažného dlhu tak, aby mohol rozhodnúť čo je podľa hmotného práva dôvodné žalobkyne priznať.

6. Podľa § 132 ods. 1 CSP pravdivý a úplný opis rozhodujúcich skutočností predstavuje obsahovú obligatórnu náležitosť žaloby, ktorý nedostatok je odstrániteľný postupom súdu podľa § 129 CSP (ak ide o podanie vo veci samej, ktoré je neúplné, vyzve súd toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil, pričom v uznesení súd uvedie v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba doplniť alebo opraviť, s poučením o možnosti podania odmietnuť). Procesným následkom nedoplnenia obsahovej náležitosti žaloby je odmietnutie podania podľa § 129 ods. 3 CSP.

7. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie neodmietol podanie žalobkyne postupom podľa ustanovenia § 129 ods. 3 CSP (ako ani nekonkretizoval taký nedostatok žaloby, ktorý by mu bránil pokračovať v konaní), je nezrozumiteľný jeho záver o nedoplnení žaloby o opis rozhodujúcich skutočností s následkom neunesenia dôkazného bremena. Právnym dôsledkom neodstránenia väd žaloby, vrátane jej nedoplnenia opisu rozhodujúcich skutočností, nie je neunesenie dôkazného bremena, ako to nesprávne konštatoval súd prvej inštancie, ale odmietnutie podania (§ 129 ods. 3 CSP).

8. Preukázaný skutkový stav je v sporovom konaní vždy výsledkom dôkaznej aktivity strán konania, ktoré boli povinné na preukázanie svojich tvrdení predložiť alebo navrhnúť dôkazy. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania a každá strana bola povinná označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (ako i na základe skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné), teda zisťuje skutkový stav veci (nie skutočný stav veci), ktorý je výsledkom dôkaznej aktivity strán konania, t. j. do akej miery si splnia svoju povinnosť označiť alebo predložiť dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, pričom miera splnenia tejto povinnosti zásadne predurčuje skutkový záver súdu, ako základ právneho posúdenia uplatneného nároku.

9. Zásadne platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalujúca strana, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce, sú záležitosťou žalovanej strany (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo/181/2016).

10. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týka povinnosť tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán konania. Táto norma tak zásadne určuje rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno sa delia medzi stranami konania v závislosti na aktuálnom priebehu konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 3MCdo/6/2010).

11. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva a rozumie sa ním procesná zodpovednosť strany konania za preukázanie svojich tvrdení. Úlohou súdu je potom označené a navrhnuté dôkazy stranami konania zákonným spôsobom vykonať, dôkazy vyhodnotiť podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho čo uviedli strany konania (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 5Obo/52/2010).

12. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú považované za preukázané vykonaným dokazovaním. Súd prvej inštancie pritom postupuje v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie doručil žalobu s prílohami a s poučením žalovanému, že ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva, aby vo vyjadrení uviedol rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva, označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 167 ods. 2 CSP).

14. Pojmami procesný útok a procesná obrana (§ 149 CSP) zákonodarca zdôraznil kontradiktórnosť procesného postavenia strán v sporovom konaní. Ustanoveniami § 149 až § 154 CSP malo dôjsť k prehĺbeniu sporovosti konania, s cieľom prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a z hospodárneniu sporového konania. Porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvenej v ustanovení § 150 CSP pre obidve strany sporu, sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Uvedeným spôsobom je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle § 296 CSP, t. j. § 153 a § 154 CSP (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/405/2017). Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali, pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýval procesnými pravidlami upravený vyššie uvedený postup, ako ani určenie sporných a nesporných skutkových tvrdení, na základe rozdelenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami konania, v závislosti na aktuálnom stave konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3MCdo 6/2010).

16. Vyhodnotenie dôkazného bremena predpokladá náležité hodnotenie dokazovania, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotenie dokazovania (t. j. hodnotenie dôkazov, poznatkov, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania alebo vyšli najavo, z hľadiska ich pravdivosti, vierohodnosti a ich významu pre posúdenie veci z hľadiska hmotného práva) zahŕňa v sebe i vyhodnotenie unesenia dôkazného bremena každej zo strán, ohľadom tvrdení, ktoré každá strana podľa hmotného práva má preukázať. Na takto preukázaný skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov, súd prvej inštancie následne aplikuje relevantnú právnu normu.

17. Vyššie uvedeným spôsobom súd prvej inštancie hodnotenie dokazovania, vrátane dôkazného bremena, nevykonal, napriek tomu žalobu v celom rozsahu zamietol (hoci konštatoval uzavretie platnej zmluvy o úvere medzi stranami konania dňa 1. marca 2012, na základe ktorej boli žalobkyňou poskytnuté žalovanému finančné prostriedky vo výške 34.000 eur, pričom ohľadom vrátenia finančných prostriedkov

strany konania tvrdili odlišnú výšku peňažných prostriedkov). Úlohou súdu nie je nútiť stranu konania (opakovanými procesnými výzvami) k splneniu si bremena tvrdenia alebo dôkazného bremena, ako ani k opodstatnenej výške dlžnej sumy, ale postupovať v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ohľadom ktorých nesie každá zo strán dôkazné bremeno.

18. Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Všeobecný súd je tak povinný na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 85/2015-17 z 12. februára 2015).

19. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad sp. zn. I. ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napríklad sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

20. S poukazom na vyššie uvedené je dôvodné konštatovať, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom, v dôsledku čoho procesný postup súdu prvej inštancie, vrátane nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, bol v rozpore s právom strany na spravodlivý proces. Odvolacia námietka žalobkyne v uvedenom smere bola preto dôvodná.

21. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže nesprávnym procesným postupom bolo strane znemožnené uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ktoré nenahrádza prvoinštančné konanie.

22. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách pokynov odvolacieho súdu, postupovať v súlade s relevantnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku a so zachovaním všetkých procesných práv, ktoré stranám konania prináležia.

23. Súd prvej inštancie bude teda postupovať v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ohľadom ktorých nesie každá zo strán dôkazné bremeno. Hodnotenie dokazovania zahŕňa v sebe i vyhodnotenie unesenia dôkazného bremena každej zo strán (ohľadom tvrdení, ktoré má strana podľa hmotného práva preukázať). Na takto preukázaný skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov, následne súd prvej inštancie aplikuje relevantné právne normy.

24. Okrem prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, bude súd prvej inštancie aplikovať i zásady predvídateľnosti postupu súdu, ako aj prihliadať na špecifiká tzv. spotrebiteľských sporov, ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.). Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o potrebe korekcie následku nesplnenia procesnej povinnosti, v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa čl. 2 CSP (v zmysle tzv. materiálnej korekcie), svoj procesný postup v uvedenom smere náležite zdôvodní.

25. Podľa konštantnej judikatúry národných i nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Je tak nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán konania.

26. Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosť považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

27. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu SR napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

28. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

29. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.